

Livet er storslået og trivielt - også i en kolonihave

Antologi om kolonihavelivet bekræfter alle de vante forestillinger om frihed og fællesskab

Alle har sin egen forestilling om hvad en kolonihave er, men med i den er gerne øl, fællesskab, køkkenhave, kaffe, flag, hygge, danskhed og sangen 'Mormors kolonihavehus'. Den forestilling bliver der ikke for alvor røkket ved i den samling af essays, noveller og digte over kolonihavelivet som forfatter og dramatiker Michael Svennevig har samlet i 'Livets gang i Hf. Prøvekluden'.

Selv om det er en dramatiker som står bag bogen, er den ikke ret dramatisk. Men hvem vil også have drama i sin kolonihave? Kolonihaven er netop et sted hvor man kan slippe for hverdagens stress og jag. Det er også omdrejningspunktet i langt de fleste tekster. Min have, min ø. En helt anden verden, min. Båret af det gode livs store F'er: frihed og fællesskab.

Det er taknemmelige emner, og man bliver aldrig for alvor træt af de første 120 siders tekster. Ikke mindst fordi de alle blot er på et par sider. Flere rammer det kendte kolonihaveliv rent, eksempelvis dette udpluk af Ole Bundgaards lille haiku-digt:

*Rod i egen jord
fodder på eget bord
så se hvor det gror
Her gror radiser
blomkål og gulerødder
sovs og kartofler*

Eller denne start på et digt af Rose Marie Tillisch:
*Her de velordnede porrer liv,
tilsat nymalet bænk, basser, en
pils og en kaffe.
Dannebrog vajer uanset.
Undtagen for fanden.
Hækken er nyklippet.
Plænerobotten kører i hus.
Redskaberne hænger på linje.
Gødning og Roundup.
I smug.*

Netop fordi de fleste har en ret fastlåst idé om hvad en kolonihave er, er nogle af bogens bedste tekster dem der kommer med et nyt blik på kolonihaven. Som i indiske Ru-

Sommerhat i solen, flag og kaffe på bordet. Intet større drama, men masser af afslapning. Foto fra bogen.

ban Arockiams essay 'En ganske særlig have'. I Indien står højhuse og slum ved siden af hinanden. I Danmark er det højhuse og kolonihaver. Kolonihaverne er en slags luksus-slum. Nogle fra højhusene har klaget over at haveforeningen ligner væltede hønsehuse, mens andre fra højhusene gerne selv vil have en have. Men selv om de har penge, må de pænt vente i køen. Det er demokratisk.

De små skure og flag kom også bag på franske Rodolph Geraci i hans første møde med kolonihaven. Fra toget så han en kølig april dag ud på det grå landskab og så nogle ejendommelige røde pletter. De viste sig at være danske flag som blafrede i vinden over nogle skure. Sigøjnere, måske? Men hvorfor skulle de flage? Det måtte være danskere som havde slået lejr i det gudsfordladte landskab.

„Siden da har jeg besøgt en del kolonihaver rundt omkring, og der har tit været en kop kaffe og altid en bajer,

som ventede på mig,” skriver Geraci. „Her bliver verdenssituationen, kloakeringen eller vejret flittigt debatteret af en broget skare af intellektuelle, førtidspensionister, folkepensionister, sociale tilfælde og helt almindelige mennesker, uden at glemme den nye generation af 'bourgeois-bohemer'. Nej, jorden bliver ikke mere dyrket, og hvis nogen gør det, er det ikke på grund af fattigdom, men som hobby (...) I stedet for er det fællesskabet som dyrkes.”

Både dette indlæg og andre bekræfter at kolonihavelivet opleves på samme måde af de fleste. Det er ikke blot en illusion båret af en gammel sang.

Bogens sidste 200 sider er havereportager og beboerportrætter. Michael og Jerry og Irma, hunden Bella, prisen på en lejlighed i 1970'erne, papegøjen Prut, hestegødning fra Christiania, ukrudt og havearbejde, vedtægter og snakke over hækken. Det går vi let henover.

Bogens billedside lader me-

get tilbage at ønske, og bogen kan grundlæggende kun anbefales til Hf. Prøvestenens beboere og andre kolonihaveentusiaster som vil have bekræftet, men også nuanceret og uddybet deres tanker om kolonihavelivet.

Der er også citater fra børn, og den slags kan altid bringe smilet frem. „En have er så' noget hvor man putter frøer ind i jorden og bruger sådan skilte til at se frugter på, fordi så ved man hvor de andre frugter er,” siger en 5-årig dreng. Og fra en jævnaldrede knægt lyder det: „Man kan tisse i naturen. Kolonier har haver. Der hvor man sover og så skal man være der i 10, 15 eller 8 dage. Man leger, vipper, spiser og man kan gå ud, når man vil og uden strømper med vores beskidte tæer, også når vi går ind, så har vi stadig beskidte tæer.” It

Michael Svennevig (red.): Livets gang i HF Prøvekluden. En hyldest til kolonihaven. Forlaget Epigraf 2019. 340 s. 298 kr. Forlaget-epigraf.dk